

Flessen vullen, vroeger en nu

Reactie op artikel “De vulcontainer aan de Zeelandbrug”

Heb het artikel van Jan De Locht met veel vraagtekens gelezen. Neen, geen vraagtekens van: is dat allemaal wel waar, maar vraagtekens over het feit of ik het op die manier nog zou kunnen, mijn flessen vullen ...

Ik duik al enkele jaren niet meer (krijg medische keuring niet meer in orde) maar moest ineens terugdenken aan de jaren 1972. Mijn broer en ik hadden juist onze eerste ster behaald bij de duikclub ‘The Frogmen’. We waren amper 15 en 16 jaar oud. Mijn vader kende toen Frans Bultheel, een collega van hem in de technische school Londenstraat. We gingen regelmatig samen op vakantie. Elk jaar stond in het paasverlof “den Dramont” op het programma, een klein plaatsje aan de Middellandse Zee dichtbij Saint-Rafaël, waar Frans toen al ging duiken. Daar is ook dat beestje, die duikmicrobe, in ons lijf gekropen.

Maar om terug te komen op het vullen van de flessen. Toen waren de vulstations nog niet dik bezaaid, als er in de buurt al waren. Gelukkig was Frans een knutselaar nooit gezien. Om de problemen te vermijden om telkens kilometers ver te moeten rijden om onze flessen te vullen, sleutelde hij twee compressors in elkaar: één voor hemzelf en één voor ons. Deze compressors konden onze flessen vullen tot 180 bar. Ja, ik weet het: vandaag wil niemand nog onder water met 180 bar. Maar toen hadden we geen reddingsvesten (de eerste “wc-brilletjes” schaften we ons maar enkele jaren later aan), toen doken we niet met computers maar met een platiëken tabel met een rekkertje rond onze pols (in de hoop hem niet te verliezen) en een waterdicht horloge waarmee we de deco-tijd moesten bepalen op 9, 6 en 3 meter.

Met het groot verlof gingen we dikwijls met onze ouders kamperen in de omgeving van Tarragona. Ondertussen had mijn vader een bootje gekocht waarmee hij mijn broer en mij even uit de kuststreek bracht en waar we gingen duiken op ‘nakkers’: steekmosselen van wel 80 tot 90 centimeter groot.

Flessen vullen, vroeger en nu

Er stonden daar honderden van deze mosselen. We brachten die naar boven: niet voor het mosselvlees dat erin zat maar voor de mooie parelmoeren binnenkant van de mosselschelpen. Deze twee helften verkochten we dan op de camping om de 'naft' te betalen om onze compressor te laten draaien.

Na de duik bracht ons vader ons naar een rustige plaats in de buurt (de compressor maakte immers op de camping te veel lawaai) om onze flessen op 180 bar te brengen.

Ik kan nu nog genieten van die momenten waarop ik toen met mijn broer onze flessen ging vullen. Het duurde zelfs tot 2 uur voor de flessen gevuld waren. Ondertussen lagen we op onze meegebrachte ligstoeltjes, dronken een uit een lokale bodega meegebracht wit wijntje, moesten af en toe wat 'naft' bijvullen, de koolstoffilter leegmaken en terug opvullen met van dat zwarte gedoe.

En als we al eens in slaap vielen, wat dikwijls gebeurde (was het van de wijn of van de vermoeidheid van de duik) ging een ventiel van de compressor met veel lawaai open als die de eerste fles gevuld had tot 180 bar, meer was niet mogelijk. We schoten dan direct wakker om de tweede fles aan de compressor te hangen. De fles (witte wijn) was toen gelukkig nog maar half ...

Flessen vullen, vroeger en nu

Wij hadden geen problemen met apps, een gsm bestond toen nog niet. We moesten niet zorgen voor de juiste muntjes. We konden alleen maar vullen met heerlijke zuivere boslucht: van nitrox helemaal geen sprake. Enkel de compressor van de Frans en een bus 'naft' die we aan ons vader terugbetaalden met de opbrengst van de verkoop van onze nakkers ...

Heerlijke tijden om aan terug te denken.

Duik ze veilig,
Marc